omale nüsi ülikonde muretsema. Oma isa seltsis söitis ta siis lähäma wäikese linna. Seal sai kõik oma meele järäl toimetud, siis pöördi hooste pead jälle koju poole. Poole tee peal sünnis äpardus — raskest koormatud waukri assi murdis äkkitselt. Õnneks oli see ühe kõrtsi lähädal, kus siis wõis warju leida. Oli taline aeg, lund hakkas rängast sadama, sepal läks waukri kallal palju aega — pidid siis seia majasse ööseks jäema.

Lugija tuletagu siin meele, et igal maal omad wiisid ja kombed on. Seepärast pruugi kaa mitte imeks panna, kui kuuleb, et keegi talwel mitte saaniga ei söida, waid waukriga. Isiäranis mägise maades, kus ülewal mäe peal lund, orgus jälle tihti paljas on, ei wõi see ju teisiti olla. — Kaa põle kõrtsid igal pool mitte nii lihtlabased, nagu meil teatud, waid naad on sagedastgi õige toredad wõeraste majad, kus kõik wiimane ülespidamine, kaa öömaja, peab rahaga maksetama. Sähärdune wäikene wõeraste maja oli see, mis Hans Julguri päralt oli ja kuhu rikkas Kärmas oma tütrega pidi jäema.

Aga mitte üksi waukri katkine assi ei wiwitanud neid; weel tähtsam oli kardetaw lugu röövlite pärast, kes sell' rahutumal ajal — oli otse suure Prantsuse sõja aegus — igal pool teekäijad olid hirmutamas ja kui kaa mitte tapmisega, ometigi oma julge riisumistega kõiki kartma panid. Ja otse seal ümberkaudu oli üks salk neist hulgusest oma liigjulge paha tegude läbi kuulsaks saanud. Naad olid koguni karjamõisadesse tunginud, mis kindlast ehitud ja hulga sulaste kaitsta olid. Siiski olekśid teekäijad weel edasi läinud, kui posttõld, mis oodata oli, oleks mööda söitnud. Sest Liisi igatses wäga, koju saada ja aina seepärast, et ta peigmees oli tõutand, teisel homikul jälle nende juures olla. Et aga posttõld näha ep olnudgi, wist tuisu pärast oli tulematta jäennd, pidi igatsew preut sellega leppima, et ühe tua wõtsid, kellel taga hoowi pool weel üks isiäranis kambrike oli, kus Liisi magada wõis, ja katsus aega sellega ärawiita, et ta oma isaga kõik oma pulma lugu ja tulewasest elu õnnest läbi rääkis. Sest õnnelik elu näis t'al oodetaw. Lahkumist ei isal ega tütrel põlnud karta; Kustas oli sellega leppinud, hoopis äia juures elada; siis oli ju wanamehel ühe lapse asemel kaks last. Wiimaks ometi sundis keha wäsimus Liisit magama heitma, isa aga ei läinud weel puhkama, waid istus silmapilk üksi mõtetes oma tooli peal.

Äkkitselt kuuleb ta tasakest koputamist ukse peal. Lahti tehes näeb ta trahteri omaniku,

Eesti-ma rahwa Kalender 1886, lk. 28